

РЕШЕНИЕ

№ 1283

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело № 20231100503450 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 8275 от 19.07.2022 г. по гр.д.№ 56432 по описа за 2021 г. на СРС, 39 състав се: **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявените искове от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Б. Т. М. , по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че Б. Т. М. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, сумата от 563.98 лв., представляваща главница за топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр.София, ул.“***** аб.№ *****”, за периода от 01.05.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 37.43 лв. за периода от 15.09.2017 г. до 16.06.2020 г., сумата от 24.36 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр. д. № 26037/2020 г. по описа на СРС, 39 състав,

като ОТХВЪРЛЯ иска за главница над уважения размер от 563.98 лв., до пълния претендиран размер от 695.75 лв., както и за периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2017 г., иска за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за сумата над уважения размер от 37.43 лв., до пълния претендиран размер от 101.43 лв., иска за главница за дялово разпределение над уважения размер от 24.36 лв., до пълния претендиран размер от 27.36 лв., както и за периода от 01.03.2017 г. до 31.05.2017 г., както и иска за сумата от 5.75 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.05.2017 г. до 16.06.2020 г.; ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД срещу А.С.Р., установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 149, ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с искане да се признае за установено, че А.С.Р. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, сумата от 263.26 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в находящ се в гр.София, ул.“***** аб.№ *****”, за периода от 01.05.2016 г. до 01.05.2017 г., ведно със законна лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 43.35 лв. за периода от 15.09.2017 г. до 16.06.2020 г., сумата от 4 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.03.2017 г. до 01.05.2017 г., ведно със законна лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 1.32 лв. за периода от 01.05.2017 г. до 16.06.2020 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр. д. № 26037/2020 г. по описа на СРС, 39 състав.

С определение № 32711 от 01.12.2022 г. решението е изменено по реда на чл.248 ГПК в частта за разноските като е отменено за сумата над 248,03 лв. до 360,30 лв. присъдени в тежест на ответницата Б. Т. М. и в полза на „Топлофикация София“ ЕАД.

Постъпила е въззивна жалба от ответницата пред СРС- Б. Т. М..

Решението се обжалва в частта в която претенциите на ищеца, предявени по реда на чл.422, ал.1 ГПК са били уважени срещу ответницата/въззивник.

Излагат се доводи, че решението е неправилно и несправедливо. Сочи, че претенциите на ищеца били насочени в размер на по 1/2 от задълженията

срещу всеки ответник, а в тежест на въззивницата били възложени 73 % от задълженията. Твърди да не притежава $\frac{1}{2}$ от целия апартамент, а $\frac{1}{2}$ от 75 %, които ѝ били дарени. От 30.06.2016 г. притежавала $\frac{1}{3}$ или 37,5 % . Тя никога не била живяла в този ап., обаче, и не била ползвала услугите на ищцовото дружество. Ответникът, който живеел в този ап. и ползвал топлинна енергия не бил осъден. Сочил, че от 32 години живее постоянно на друг адрес, където редовно плащала за задълженията си към ищцовото дружество.

В допълнение към въззивната жалба, сочи, че решението на СРС било неправилно и в частта в която били определени погасените и непогасени вземания на ищеца по давност. Неправилно бил определен и периода, за който въззивницата следвало да отговаря за задълженията, за които била осъдена. Това довело и до неправилно определяне на разноските.

Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да отхвърли така предявените иски срещу ответницата/въззивник. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна – „Топлофикация-София“ ЕАД, ищец пред СРС, депозира отговор по въззивната жалба, в който излага становище за неоснователност на същата. Решението било постановено в съответствие с материалния закон и съдебната практика в подобни случаи. Доводите на въззивницата били несъществени. Претендира разноски.

Третото лице-помагач-„Техем Сървисис” ЕООД не взема становище по въззивната жалба.

По допустимостта на въззивната жалба:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и срещу съдебен акт, подлежащ на институционален контрол.

Налице е правен интерес от обжалване.

Въззивната жалба е допустима.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция констатира следното:

За издадената на 29.06.2020 г. заповед за изпълнение на парично

задължение по чл.410 ГПК по гр.д.№ 26037 по описа за 2020 г. на СРС, 39-ти състав, въззивницата Б. Т. М. е уведомена на 17.08.2020 г. В срока по чл.414 ГПК- на 21. 08.2020 г. същата е подала възражение срещу заповедта.

След подаване на възраженията и от двете длъжници /решението на СРС е влязло в сила в частта по отношение на А. С. Р. като е обжалвано/ с разпореждане от 27.08.2021 г. /л.26 от заповедното производство/ СРС е указал на заявителя, че следва да предяви исковете си по чл.422, ал.1 ГПК в срока по чл.415, ал.1 ГПК, както следва: **срещу Б. Т. М.** за сумата в размер на 695, 75 лв.- главница, представляваща цената на доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2019 г. ведно със законната лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането; мораторна лихва върху горната главница, изтекла за периода от 15.09.2017 г. до 16.06.2020 г. в размер на 101,43 лв.; сумата в размер на 27,36 лв.- стойност на услугата дялово разпределение за периода от 01.03.2017 г. до 30.04.2019 г. . ведно със законната лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането; мораторна лихва върху вземането за дялово разпределение, изтекла за периода от 01.05.2017 г. до 16.06.2020 г. в размер на 5,75 лв. Срещу А. С. Р. сумите са съответно: 263, 26 лв., 43,35 лв., 4,00 лв. и 1,32 лв. Прието е с оглед съдържащото се във възражението по чл.414 ГПК на ответницата Р. признание, че заповедта за изпълнение е влязла в сила за сумата в размер на 432,49 лв.- главница, представляваща стойност на потребена топлинна енергия за периода 02.05.2017 г. до 30.04.2019 г. ведно със законната лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането; мораторна лихва в размер на 58,08 лв. , изтекла за периода от 15.09.2017 г. до 16.06.2020 г.; сумата в размер на 23,36 лв.- стойност на услугата дялово разпределение за периода от 02.05.2017 г. до 30.04.2019 г. и лихва за забавеното издължаване в размер на 4,43 лв., изтекла за периода от 01.05.2017 г. до 16.06.2020 г. За последните суми е разпоредено издаване на изпълнителен лист

Указанията по чл.415, ал.1 ГПК са съобщени на заявителя на 31. 08.2021 г.

Исковата молба е предявена на 30.09.2021 г. Видно от същата, тя е съобразена с указанията в разпореждане от 27.08.2021 г. и сумите се претендират от ответниците по начина и в размера, в който е указал заповедния съд. Квотата на ответницата Б. Т. е посочена като ½ .

Налага се извод, че обжалваното решение е постановено във валиден процес и е допустимо.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че по делото е установено, че процесния имот е топлофициран. С оглед представения нот.акт за дарение от 30.06.2016 г. ответницата притежавала $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния ап. При това положение за периода от 25.12.2016 г. до 30.04.2019 г. ответницата Б. Т. М. имала качеството на потребител на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ, тъй като вещното право на ползване било прекратено със смъртта на ползвателката Д.И. Р.. Разпоредбата на чл.122 ЗЗД в случая не била приложима. За ирелевантно е прието обстоятелството, че ответницата не живее в процесния ап. По отношение на ответницата А. С. Р. е прието, че същата е наследник на С.Р. и след смъртта му на 06.05.2015 г. била придобила $\frac{1}{4}$ от ап. Д.И. Р. след смъртта на съпруга си притежавала $\frac{3}{4}$ идеални части от жилището, тъй като преди това била придобила $\frac{1}{2}$ от същото. След като вещния ползвател - Д.И. Р. била починала, оставила за наследник по закон дъщеря си – А. С. Р., която следвало да отговаря за задълженията към ищеца за периода от 01.05.2016 г. до 24.12.2016 г. Това било така, защото към наследството се включвали и задълженията на наследодателя, в случая тези към ищцовото дружество. След смъртта на Д. Р. ответницата А. Р. отговаряла на собствено основание. Така ответницата А. Р. следвало да заплати на ищеца задълженията за периода от 24.12.2016 г. до края на исковия период 01.05.2017 г. при квота от $\frac{1}{2}$ идеална част. При това положение ответниците имали качеството на потребителя и следвало да отговарят за задълженията към ищеца при квоти по $\frac{1}{2}$. При съобразяване на заключението на съдебно-техническата експертиза и това на съдебно-счетоводната като последната била констатирала частично плащане, е достигнал до извода, че дължимата главница възлиза на 1391, 48 лв. Всеки от ответниците следвало да отговаря съобразно квотата си в съсобствеността. Ответницата Б. М. притежавала $\frac{1}{2}$ идеална част от имота и следвало да отговаря за периода от 25.12.2016 г. до 30.04.2019 г. или за сумата в размер на 633, 32 лв. По отношение на ответницата А. Р. съдът е приел, че следва да отговаря изцяло за задълженията за периода от 01.05.2016 г. до 24.12.2016 г., но при съобразяване с диспозитивното начало СРС е уважил претенцията на ищеца за $\frac{1}{2}$, т.е. така, както е било претендирано или за сумата от 238,26 лв., а

за разликата до пълния предявен размер от 263,26 лв. искът е отхвърлен.

По отношение на претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД съдът е приложил правилото на чл.33, ал.1 от ОУ -2014 г. и е приел, че ищеца не е ангажирал доказателства за изпадане на ответниците в забава досежно задължението за периода м.05.2016 г. до м.06.2016 г. За периода м.07.2016 г. до м.04.2019 г. и съгласно правилата на ОУ-2016 г. задължението било срочно. За последния период претенцията била основателна и същата изчислена по реда на чл.162 ГПК възлизала на сумата от 198, 87 лв. Ответницата Б. М. следвало да отговора за сумата от 63,19 лв., а А. Р. за сумата от 32,20 лв. при съобразяване на периодите за които всеки един от ответниците отговаря. За разликата до пълния предявен размер претенциите по чл.86, ал.1 ЗЗД са отхвърлени.

По отношение на претенцията за услугата дялово разпределение СРС е приел, че съгласно чл.22, ал.1 ОУ заплащането на нейната стойност било задължение на клиентите. По делото било установено извършването на тази услуга. Стойността ѝ била в размер на 54,73 лв. Така задължението на ответницата Б. М. възлизало на 27,36 лв., а това на А. Р. – 2 лв.

По отношение на претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД съдът е приел, че от страна на ищеца не е доказано изпадането в забава на ответниците по отношение заплащането на стойността на услугата ДР поради което претенциите са били изцяло отхвърлени.

По възражението за погасяване на вземанията по давност СРС е приел, че вземанията са периодични и се погасяват с кратката 3-годишна давност по чл.111, б. “в” ЗЗД. За периода м.05.2016 г.- м.06.2016 г. били в сила ОУ-2014 г. по арг. от чл.114, ал.2 ЗЗД давността започвала да тече от датата на възникване на вземането, т.е. давността започвала да тече с изтичането на месеца, за който задължението било начислено- от първото число на следващия месец. По отношение на периода м.07.2016 г.- м.04.2019 г. приложими били правилата на ОУ-2016 г., съгласно които клиентите били длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок от изтичането на периода, за който се отнасят. В случая искът по арг. от чл.422, ал.1 ГПК се считал предявен от 22.06.2022 г. и при прилагане на горните правила, вземанията на ищеца за периода от м.05.2017 г. /правилната година следва да е 2016/ до м.04.2017 г. били погасени по

давност. Затова Б. М. следвало да отговаря за задълженията за периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г., които възлизали на сумата в размер от 563,98 лв., а по отношение на А. Р., тъй като от нея се претендирали задължения за периода от 01.05.2016 г. до 01.05.2017 г. всички задължения били погасени по давност. По арг. от чл.119 ЗЗД погасени по давност били и акцесорните задължения. Затова и искът по чл.86, ал.1 ЗЗД по отношение на А. Р. следвало да се отхвърли. По отношение на Б. М. искът по чл.86, ал.1 ЗЗД бил основателен за сумата в размер на 37,43 лв., която част не била погасена по давност. По отношение на стойността на услугата за дялово разпределение СРС също е приложил правилото на чл.114, ал.2 ЗЗД и е достигнал до извода, че погасени по давност са задълженията за периода от 01.03.2017 г. до 31.05.2017 г., т.е. за периода, за който това вземане се претендира от ответницата А. Р.. По отношение на ответницата Б. Т. непогасени по давност били сумите за периода от 01.06.2017 г. до 30.04.2019 г. или сумата от 24,36 лв.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Видно от доказателствата представени с исковата молба- нот.акт за собственост върху жилище построено върху държавна земя, на 03.11.1966 г. , процесния ап. е бил придобит от С.Б.Р. и Д.И. П. по реда на чл.17 от Правилника за ЖСК/л.17 и л.18 от делото пред СРС/.

От представеното от ищеца удостоверение за наследници /л.16/ е видно, че С.Б.Р. е починал на 06.05.2015 г. и е оставил за наследници Д.И. Р. – съпруга и А. С. Р.-дъщеря.

С нот.акт от 30.06.2016 г. Д.И. Р. е дарила на племенницата си Б. Т. М. ½ от процесния ап. № 26 като е запазила правото си на собственост, л.20.

На 30.08.2016 г. Д. Р. е подала заявление-декларация за встъпване в облигационно отношение по доставка и потребление на топлинна енергия с ищцовото дружество, л.23.

Видно от отразеното в съдебния протокол за първото по делото /пред СРС/ публично съдебно заседание, ответницата/въззивник е заявила, че **Д. Р. е починала на 24.12.2016 г.** и СРС е приел този факт за установен.

В срока по чл.131 ГПК ответницата Б. Т. М. е подала отговор по исковата молба, с който е оспорила иска по основание и размер. Оспорено е

наличието на облигационно отношение между ответницата и ищцовото дружество; такова не възниквало на основание ОУ. Посочила е, че не живее в процесното жилище и не ползва същото. На адреса на жилището била регистрирана ответницата А. С., която била дъщеря на починалата Д.И. Р.. Ответницата М. била племенница на Р. и притежавала $\frac{1}{2}$ от процесното жилище.

Направено е и възражение за погасяване на вземанията на ищеца по давност, от страна на ответницата Б. Т. М., виж отговора на л.110 по делото пред СРС.

С оглед така събраните писмени доказателства въззивната инстанция намира за правилен извода на СРС, че страните по делото са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, по силата на който топлопреносното предприятие в качеството си на продавач продава на физическо лице в домакинство в качеството му на купувач топлинна енергия за битови нужди. От своя страна купувачът се задължава да заплаща на продавача използваната топлинна енергия по определени цени образувани по съответната за това Наредба и по начини и в срокове, определени от Общите условия.

Ответницата е придобила собствеността върху $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния топлоснабден имот с аб.№***** по силата на дарени от праводателката си Д. Р..

Обстоятелството, че същата не живее в процесния имот е без значение за изхода на спора. Отношенията ѝ с ищцовото дружество са възникнали на основание ОУ в качеството ѝ на собственик върху $\frac{1}{2}$ идеална част от топлоснабдения имот.

Правилно е приложен института на погасителната давност. Действително, в мотивите на решението е налице грешка досежно годината на началния период като вместо правилното м.05.2016 г. е посочено м.05.2017 г., но при определяне размера и периода на задълженията на въззивницата изчислението е правилно.

При това положение доводите на въззивницата са неоснователни.

Решението по отношение на другата ответница като необжалвано е влязло в сила поради което настоящата инстанция не може да извършва проверка за неговата правилност.

Следва да отбележим, че ответницата А. Р. е признала част от вземанията на ищеца още в заповедното производство и срещу нея е бил издаден изпълнителен лист.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваното решение следва да се **потвърди в частта, в която претенциите на ищеца са били уважени по отношение на ответницата/въззивник Б. Т. М..**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора **решението при съобразяване с постановеното определение по реда на чл.248 ГПК, е правилно и в частта за разноските.**

Пред въззивната инстанция:

На въззивницата разноски не се следват.

Въззиваемата страна претендира разноски и такива са сторени за процесуално представителство. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя такива в размер на 100 лв. за юрк.възнаграждение.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8275 от 19.07.2022 г. по гр.д.№ 56432 по описа за 2021 г. на СРС, 39 състав, изменено по реда на чл.248 ГПК с определение № 32711 от 01.12.2022 г. в частта за разноските, **в частта** в която се: **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по предявените искове от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Б. Т. М., по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че Б. Т. М. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, сумата от 563.98 лв., представляваща главница за топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр.София, ул.“***** аб.№ *****”, за периода от 01.05.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 37.43 лв. за периода от 15.09.2017 г. до 16.06.2020 г., сумата от 24.36 лв., представляваща цена на

извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 22.06.2020 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по гр. д. № 26037/2020 г. по описа на СРС, 39 състав.

ОСЪЖДА Б. Т. М., ЕГН *****, гр.София, ул.“*****“ № *****, да **заплати** на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“*****“, **сумата в размер на 100 лв.**, представляваща **разноски пред въззивната инстанция.**

Решението е постановено при участието на „Техем Сървисис“ ЕООД като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____